

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1985	Τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος Δευτέρα 12 Δεκεμβρίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Προφάσεις

«...ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν» (Ἐφ. 5,16)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, 12 Δεκεμβρίου, ἐορτάζει ὁ λαοφιλὴς ἅγιος Σπυρίδων. Ἡ ἐορτή του εἶνε μέσα στὴν περίοδο ποὺ ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ προετοιμαστοῦμε **γὰ τὴ μεγάλη ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων**. Τὶς ἡμέρες αὐτὲς μνήμες ἁγίων καὶ ἀγιογραφικὰ ἀναγνώσματα μᾶς βοηθοῦν στὴν **ἐτοιμασία** αὐτῆ.

Ἄς ρίξουμε μιὰ ματιὰ π.χ. στὸ εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς τῶν Προπατόρων μὲ τὴ γνωστὴ παραβολὴ τοῦ μεγάλου δεῖπνου, κατόπιν στὸν ἅγιο Σπυρίδωνα, καὶ τέλος στὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα τῆς ἐορτῆς του ποὺ ἀκούσαμε.

***

Τὸ **εὐαγγέλιο** ποὺ εἶπαμε, ἀγαπητοί μου, εἶνε γνωστό. Ἕνας ἄνθρωπος, λέει, ἔκανε **τραπέζι** καὶ «**ἐκάλεσε πολλούς**» (Λουκ. 14,16). Τοὺς κάλεσε τιμητικά, μὲ ἀτομικὲς προσκλήσεις, ἀλλὰ –περίεργο πρᾶγμα– δὲν πῆγε κανένας, προβάλλοντας διάφορες **προφάσεις**. Ὁ ἕνας εἶπε, «Ἀγόρασα χωράφι, πρέπει νὰ πάω νὰ τὸ δῶ». Ὁ ἄλλος εἶπε, «Ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια καὶ πάω νὰ τὰ δοκιμάσω». Κι ὁ τρίτος, πιὸ ἀδιάντροπος, εἶπε «Παντρεύτηκα γυναῖκα, κ' ἔτσι δὲν εὐκαιρῶ». Αὐτὰ λέει ἡ παραβολή.

Ἄς θέσουμε μόνον ἓνα ἐρώτημα· τί νὰ εἰκονίζη ἄραγε **τὸ τραπέζι** αὐτό, ποὺ ἔκανε ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος; Τὸ τραπέζι αὐτὸ εἶνε **ὁ δὸς ὁ πλοῦτος τῆς ἁγίας μας θρησκείας**.

● Εἶνε ἡ **ἀλήθεια τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ**, τὸν ὁποῖο περιέχει τὸ Εὐαγγέλιο. Ὁ λόγος αὐτὸς εἶνε τροφή, «**ἄρτος ἀγγέλων**» (Ψαλμ. 77,25), μάννα πνευματικό. Ὅπως τὸ σῶμα δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς ψωμί, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ δὲν ζῆ χωρὶς αὐτό. Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος εἶπε, ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶνε ψωμί ἄυλο, τροφή πνευματική, ποὺ προσφέρεται ἀπὸ χέρια ὄχι ἀνθρώπων ἀλλὰ ἀγγέλων, μὲ τὴν ὁποία «**τρέφονται καὶ ποτίζονται ψυχὰι Θεὸν πεινώσαι**» (Ρ.Γ. 36,545).

● Τὸ τραπέζι αὐτὸ εἶνε ἐπίσης **ἡ χάρις τῶν μυστηρίων**, τὰ ἑπτὰ ἱερὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησί-

ας μας καὶ πρὸ παντὸς **ἡ θεία λειτουργία**, ποὺ κάθε φορὰ, παρ' ὅλη τὴν ἀμαρτωλότητά μας, μᾶς ἀξιώνει ὁ Κύριος νὰ παρακολουθοῦμε.

***

Θὰ ἔπρεπε, ἀγαπητοί μου, τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας, μέσα στὸ ναὸ νὰ εἶνε μόνον ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι. Ἐὰν πιστεύαμε καὶ νιώθαμε τὰ λόγια τῆς θείας μυσταγωγίας, θὰ ἔπρεπε καὶ οἱ κληρικοὶ ποὺ κρατοῦμε τὰ ἅγια δισκοπότηρα καὶ οἱ ψαλτάδες ποὺ ψάλλουν καὶ ὅλοι οἱ ἐκκλησιαζόμενοι **νὰ μὴν πατοῦμε στὴ γῆ**, ἀλλὰ νὰ πετοῦμε ψηλά· τίποτε ἄλλο νὰ μὴ σκεπτόμαστε παρὰ μόνον τὸ Θεό.

Ἦταν ἦταν ὅταν λειτουργοῦσε ὁ ἅγιος Σπυρίδων, τοῦ ὁποῖου τὴ μνήμη ἐορτάζουμε σήμερα. Πᾶνε τώρα τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ εὐλογημένα, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησιά σὰν νὰ μπαίνουν στὸν οὐρανό. Ὅταν λειτουργοῦσε ὁ ἅγιος Σπυρίδων, οἱ πιστοὶ ἄκουγαν μελωδίες ἀγγέλων· «**ἐν τῷ μέλλειν**», λέει τὸ ἀπολυτικό του, «**τὰς ἁγίας σου εὐχὰς ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι, ἱερώτατε**». Δὲν εἶνε ἡ θρησκεία μας παραμύθι, δὲν εἶνε κάτι ἀσήμαντο· εἶνε κάτι μεγαλειώδες, κάτι θεϊκό. Ὅποιος πιστεύει, δὲν μπορεῖ παρὰ θὰ συγκινηθῆ· ὅποιος δὲν πιστεύει, καλύτερα ἂς μὴν ἔρχεται στὴν ἐκκλησία. Γιατὶ «**ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ**» (Γ' ἐν. 28,17).

Ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι λοιπὸν παρίστανται ἀοράτως τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας, καὶ **μᾶς προσκαλοῦν στὸ οὐράνιο τραπέζι**. Ὅταν ἀνοίγει ἡ ὠραία πύλη καὶ βγαίνει ὁ παπᾶς μὲ τὸ δισκοπότηρο, ἀκόμη κι ἂν αὐτὸς εἶνε ὁ πιὸ ἀμαρτωλός, ἐκεῖνη τὴ στιγμή δὲν βλέπουμε παπᾶ· μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως βλέπουμε ἄγγελο κι ἀκοῦμε νὰ μᾶς λέη «**Λάβετε φάγετε... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες... Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε**» (θ. Λειτ.). Κι ὅπως ἄλλοι τρέχουν σὲ παλάτια ἢ σὲ γάμους γὰ

νά καθίσουν σὲ τραπέζι, ἔτσι νὰ τρέχουμε στὶς ἐκκλησιᾶς γιὰ νὰ κοινωνήσουμε τὰ ἄχραντα μυστήρια· καὶ νὰ θεωροῦμε ἱερὴ καὶ μεγάλη καὶ ὑψηλὴ τὴν ὥρα ποὺ μᾶς ἀξιώνει ὁ Θεός, μέσ' στὰ σπλάχνα μας τὰ ἁμαρτωλά, νὰ δε-
χώμαστε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ τραπέζι, τὸ θεϊκό, τὸ στρώ-
νει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στὸν καθένα μας. Ἀλλὰ
δυστυχῶς, ὅπως λέει ἡ παραβολή, **οἱ ἄνθρωποι
δὲν δέχονται τίς προσκλήσεις του.** Κι αὐτὸ ποὺ
ἔκαναν τότε οἱ καλεσμένοι ἐκεῖνοι, αὐτὸ κά-
νουν καὶ οἱ σημερινοί. Μᾶς προσκαλεῖ ὁ Κύρι-
ος μὲ σάλπιγγες τοῦ οὐρανοῦ, μὲ τίς καμπά-
νες τοῦ ναοῦ. Ἀλλὰ εἴμαστε στὰ χρόνια ποὺ
εἶπε ὁ προφήτης, ὅτι οἱ ἄνθρωποι μάτια θά
ἔχουν καὶ μάτια δὲν θά ἔχουν, αὐτιά θά ἔχουν
καὶ αὐτιά δὲν θά ἔχουν (βλ. Ἡσ. 6,9).

Σὲ κάθε ἐνορία, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία προσκα-
λεῖ τὰ παιδιά της, ἐλάχιστοι ἀνταποκρίνονται.
Μόνο ἂν ὑπάρχει κάποιο μνημόσυνο, τότε ἔρ-
χονται, ἀπὸ κοινωνικὴ ὑποχρέωσι. Κάθε Κυρι-
ακὴ ὅμως **ὑπάρχει μνημόσυνο**, ἀφοῦ ἀκοῦμε·
«*Μεμνημένοι... τοῦ σταυροῦ, τοῦ τάφου, τῆς
τριημέρου ἀναστάσεως, τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀ-
ναβάσεως...*» (θ. Λειτ. πρὸ τοῦ καθαν.). Εἶνε τὸ μνημόσυνο
ὄχι τοῦ πατέρα καὶ τῆς μάνας μας, ἀλλὰ τὸ μνη-
μόσυνο **τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**· μνη-
μονεύουμε τὸν θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασί του.

Ἐλάχιστοι, δύο στοὺς ἑκατό (2%), ἔρχονται
νὰ λειτουργηθοῦν. Οἱ ἄλλοι 98 ποῦ εἶνε; Ἐμέ-
να ρωτᾶτε; Ζῆτε μέσα στὴν κοινωνία καὶ ξέρε-
τε. Ἄμα τοὺς ρωτήσης γιατί δὲν ἐκκλησιάζον-
ται, θ' ἀκούσης τὰ ἴδια λόγια μ' ἐκεῖνα ποὺ εἶ-
παν οἱ προσκεκλημένοι τῆς παραβολῆς. Ὁ διά-
βολος, βλέπεις, βάζει στὸ στόμα τίς ἴδιες προ-
φάσεις. Ἐπαναλαμβάνουν ὅλοι στερεοτύπως·
«**Δὲν ἔχω καιρὸ**». Αὐτὸ εἶνε τὸ «τροπᾶριο» τοῦ
διαβόλου. Δὲν ἔχουν καιρὸ γιὰ νὰ ἐκκλησια-
στοῦν, νὰ προσευχηθοῦν, ν' ἀνοίξουν τὴν ἀ-
γία Γραφή· ἔχουν ὅμως καιρὸ γιὰ κυνήγι στὰ
βουνὰ πρῶι - πρῶι, γιὰ ἐκδρομὲς καὶ γλέντια
ἢ μᾶλλον ὄργια, γιὰ μπάνια στὶς θάλασσες,
γιὰ χαρτοπαίγνια καὶ τυχερὰ παιχνίδια, γιὰ
κουτσομπολιὰ καὶ κομμωτήρια, γιὰ ψώνια στὰ
καταστήματα. Ἔχουν καιρὸ γιὰ τὸν διάβολο,
γιὰ τὸν Θεὸ καιρὸ δὲν ἔχουν.

Ἐφτὰ ἡμέρες ἔχει ἡ ἐβδομάδα, καὶ κάθε ἡ-
μέρα ἔχει εἰκοσιτέσσερις ὥρες· ὅλη δηλαδὴ ἡ
ἐβδομάδα ἔχει ἑκατὸν ἐξηνταοχτῶ ὥρες. Ἐ,
ἀπὸ τίς 168 ὥρες ὁ πανάγαθος Θεὸς σ' ἀφή-
νει ὅλες τίς ἄλλες νὰ ἐργαστῆς τίμια γιὰ τὸ
ψωμί τῶν παιδιῶν σου, νὰ ξεκουραστῆς ἀπὸ
τοὺς κόπους σου, ἀκόμη καὶ νὰ διασκεδάσης
μέσα σὲ πλαίσια τιμῆς καὶ εὐπρεπειᾶς· καὶ

σοῦ ζητάει μόνο μιὰ ὥρα, **μιὰ ὥρα τὴν ἐβδο-
μάδα** (τόσο διαρκεῖ ἡ θεία λειτουργία, ἀπ' τὸ
«*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς...*» μέ-
χρι τὸ «*Δι' εὐχῶν...*»)· καὶ οὔτε μιὰ ὥρα δὲν
ἀφιερώνουν γιὰ τὸ Θεὸ – ποιοί; αὐτοὶ ποὺ ξη-
μερώνονται μέσ' στὰ μαντριά τοῦ διαβόλου.

Ὁ ἅγιος Κοσμάς εἶχε πεῖ, ὅτι θά ῥθουν ἡ-
μέρες ποὺ θά ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιᾶς, κι ὅταν
ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιᾶς θά γεμίσουν αἱ φυλα-
κὲς ἀπὸ καταχραστὰς καὶ κάθε εἴδους ἐγκλη-
ματίες. Ἐ, αὐτὲς τίς φοβερὲς ἡμέρες ζοῦμε
σήμερα· **ἀδειάζουν οἱ ἐκκλησιᾶς** ἀπὸ διάφο-
ρες ἀφορμὲς· ἀπὸ πνεῦμα ὑλισμοῦ, ἀπὸ προ-
παγάνδα ἀθεΐας, ἀπὸ σκάνδαλα ἱερωμένων.
«*Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου!*» (θ. Λειτ.).

* * *

«**Ὅσοι πιστοί**», ὅσοι εἴμαστε Χριστιανοὶ σ'
αὐτὸ τὸν κόσμο ποὺ σείεται ἐκ θεμελίων, ἄς
κρατήσουμε τὴν Ὁρθόδοξο πίστι καὶ τὰ ἀγνὰ
Ἑλληνικὰ ἤθη, ἄς ζήσουμε σὰν Ὁρθόδοξοι Ἑλ-
ληνες, πιστοὶ στὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν.

Μὴ προφασίζόμεθα ὅτι δὲν ἔχουμε καιρὸ.
Τὸ «Δὲν ἔχω καιρὸ» εἶνε τοῦ διαβόλου. Ἄν
θέλουμε, μπορούμε νὰ ἐξοικονομήσουμε λί-
γα λεπτὰ τὴν ἡμέρα γιὰ προσευχή, λίγα λε-
πτὰ γιὰ μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου, λίγη ὥρα γιὰ
μετάνοια, γιὰ ἐξομολόγησι, γιὰ ἐκκλησιασμό.

Μὴ λέμε «Δὲν ἔχω καιρὸ», γιατί θά ἔρθῃ ὁ-
πωσδήποτε γιὰ ὅλους μας μιὰ μέρα, ποὺ θά
χτυπήσῃ τὴν πόρτα μας κάποιος ἀνεπιθύμη-
τος μὰ καὶ ἀναπόφευκτος ἐπισκέπτης· **ὁ χά-
ρος**. Αὐτὸς θά μᾶς πῆ· Ἐλα, ἀκολούθησέ με,
πέρασε τὸ γεφύρι καὶ πᾶμε ἐπάνω, νὰ δώσης
ἐκεῖ λογαριασμὸ τῶν πράξεών σου... Καὶ τό-
τε ποιός θά μπορέσῃ νὰ τοῦ πῆ «Δὲν ἔχω και-
ρὸ»; Κανείς. Δὲν δίνει ὁ χάρος παράτασι οὔτε
ἕνα δευτερόλεπτο.

Ἀδέρφια μου, ἄς σκεφτοῦμε καλὰ στὴ μά-
ταιη αὐτὴ ζωὴ, στὸν ψεύτικο αὐτὸ ντουιᾶ.
Ἄς πιστέψουμε στὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χρι-
στόν. Ἄς μετανοήσουμε ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυ-
χῆς, καὶ ἄς ζήσουμε ὅπως λέει σήμερα ὁ ἀπό-
στολος Παῦλος, «**ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν,
ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν**» (Ἐφ. 5,16).

Εἶνε ὄντως «*πονηραὶ αἱ ἡμέραι*» γιὰ τὰ ἄτο-
μα, γιὰ τίς οἰκογένειες, γιὰ τὴν πατρίδα μας ἡ-
μέρες πονηρὲς, σατανικὲς, ἐωσφορικὲς. «**Στῶ-
μεν καλῶς**». Ὅλοι μας, μὲ μιὰ καρδιὰ μὲ μιὰ
ψυχὴ, «νὰ ἐξαγοράσουμε τὸν καιρὸ». Μὲ προσ-
ευχὴ, μὲ νηστεία, μὲ ἀνάτασι πρὸς τὰ ἄνω, γιὰ
ν' ἀξιωθοῦμε κ' ἐμεῖς, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἀγί-
ου Σπυριδῶνος, νὰ βροῦμε ἔλεος κατὰ τὴν
φοβερὰ ἡμέρα τῆς κρίσεως· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**